

Odwwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-873/16, Groupe Canal +/Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Groupe Canal+

(Sprawa C-132/19 P)

(2019/C 131/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Groupe Canal + (przedstawiciele: P. Wilhelm, P. Gassenbach, O. de Juvigny, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska, Union des producteurs de cinéma (UPC), C More Entertainment AB, European Film Agency Directors — EFAD's, Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-873/16 w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim wniesioną przez Groupe Canal + skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 lipca 2016 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40023 — Transgraniczny dostęp do telewizji kodowanej) i obciążył skarżącą kosztami postępowania;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 lipca 2016 r. w ww. sprawie AT.40023;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swym pierwszym zarzucie GCP twierdzi, że Sąd nie mógł oddalić twierdzenia o nadużyciu władzy polegającym na tym, że Komisja doprowadziła, poprzez uzyskane zobowiązania, do zaprzestania blokowania geograficznego, choć rozporządzenie (UE) nr 2018/302 ⁽¹⁾ wyraźnie stanowi, iż treści audiowizualne mogą być przedmiotem ograniczeń geograficznych.

Następnie GCP zarzuca Sądowi dopuszczenie się nieprawidłowości proceduralnej i naruszenie zasady kontryktoryjności ze względu na to, że w postępowaniu przed nim strony nie przeprowadziły wymiany zdań w przedmiocie żadnego z argumentów związanych z możliwością zastosowania art. 101 ust. 3 TFUE. Efektem tego Sąd naruszył przysługujące GCP prawo do obrony.

W swym trzecim zarzucie GCP podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa związanego z uchybieniem obowiązкови uzasadnienia ze względu na nieustosunkowanie się do zarzutu, zgodnie z którym Komisja nie uwzględniła francuskiego kontekstu gospodarczego i prawnego, w który wpisują się kwestionowane postanowienia umowne. Jej zdaniem wydany przez Sąd wyrok został oparty na nieprawdziwej przesłance i wydany w oderwaniu od szczególnego kontekstu gospodarczego i prawnego sektora produkcji filmowej; jest on także sprzeczny z orzecznictwem, w którym Trybunał wyraźnie rozstrzygnął, że kwestionowane postanowienia umowne mogą bez żadnych zastrzeżeń obowiązywać w sektorze produkcji filmowej.

W czwartym z podnoszonych zarzutów GCP twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa dotyczących wykładni art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾ i pkt 128 zawiadomienia w sprawie najlepszych praktyk w zakresie prowadzenia postępowań w związku z artykułami 101 i 102 TFUE, co doprowadziło do naruszenia zasad proporcjonalności i praw przysługujących osobom trzecim. Wyrażone przez Komisję we wstępnej ocenie wątpliwości co do stanu konkurencji dotyczyły bowiem jedynie terytorium Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, a sytuacja konkurencyjna we Francji nie była nawet przedmiotem analizy. Sąd ponadto dopuścił się naruszenia prawa, uznając, z jednej strony, że decyzja Komisji nie stanowiła ingerencji w swobodę zawierania umów przez GCP i, z drugiej strony, że pozostawała ona bez wpływu na przysługującą GCP możliwość wniesienia powództwa o stwierdzenie zgodności postanowień umownych z art. 101 ust. 1 TFUE, choć z orzecznictwa Trybunału wynika, że sąd krajowy nie może zignorować decyzji wydanej na podstawie art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1/2003 i towarzyszącej jej wstępnej oceny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/302 z dnia 28 lutego 2018 r. w sprawie nieuzasadnionego blokowania geograficznego oraz innych form dyskryminacji klientów ze względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności na rynku wewnętrznym oraz w sprawie zmiany rozporządzeń (WE) nr 2006/2004 oraz (UE) 2017/2394 i dyrektywy 2009/22/WE (Dz.U. L 601, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205).